

Zemřel doc. MUDr. Dušan Mrkos, CSc., editor emeritus časopisu Vnitřní lékařství

V loňském roce jsme oslavovali 90. narozeniny doc. MUDr. Dušana Mrkose, CSc. V časopise Vnitřní lékařství, jehož byl doc. Mrkos emeritním editorem, vyšly četné články u příležitosti tohoto jeho významného životního jubilea [Vnitř Lék 2009; 55 (Suppl 1): S3–S152], včetně mého laudatia [Vnitř Lék 2009; 55 (Suppl 1): S6–S8].

A téměř přesně za rok, 12. června 2010, přišla smutná zpráva, že pan doc. Mrkos zemřel.

Rád bych zde připomenul tři součásti jeho osobnosti a jeho dlouhého života, věci, na které se bude v lékařské, ale i nelékařské veřejnosti jistě ještě dlouho vzpomínat.

Nemohu začít jinak, než že zemřel dlouholetý **šéfredaktor časopisu Vnitřní lékařství**. Doc. Mrkos byl dlouho před „vznikem“ Vnitřního lékařství sekretářem Lékařských listů (už od konce války) a po založení (rok 1949) Československé lékařské společnosti J. E. Purkyně. Po sjednocení lékařských časopisů převzal po doc. MUDr. Janu Horákovi v roce 1974 redakční vedení doc. Mrkos (to se již časopis několik let jmenoval Vnitřní lékařství). Časopisu věnoval hodně volného času a měl lví podíl na tom, že časopis Vnitřní lékařství přečkal těžké roky po roce 1989, kdy se do popředí vydávání časopisů dostaly otázky ekonomické a kdy přestával vycházet jeden odborný časopis za druhým. Doc. Mrkos udržel časopis Vnitřní lékařství „nad vodou“ svou mravenčí usilovnou prací a svým stoprocentním nasazením v jeho prospěch. Dokázal udržet vysokou prestiž tohoto časopisu, který se nepotýkal s nedostatkem prací k publikaci. V roce 1999 byl pak doc. Mrkos jmenován emeritním editorem časopisu Vnitřní lékařství.

Zemřel **lékař** Dušan Mrkos. Doc. Mrkos byl vynikajícím lékařem – klinikem. První „školu“ dostal již hned za stu-

dií, která ukončil v roce 1947, kdy fiškusoval na interním oddělení Zemské nemocnice u sv. Anny u doc. Jana Horáka. Po konkurzním řízení se jako sekundář dostal v roce 1949 na I. interní kliniku k prof. M. Štejfovi a tehdy se o svoji „lásku“ – hematologii – zajímal již systematicky. Mezi spolupracovníky byl znám svým optimizmem, smyslem pro humor, ale také pro odpovědnou povahou práci. Tyto milé vlastnosti mu zajistily i oblibu mezi studenty. Na stážích (a to mohu doložit z vlastní zkušenosti) upozorňoval na vše, co bylo z medicínského hlediska zvláštní a zajímavé, analyzoval s mediky a mladšími kolegy klinicky netypické případy a po celý svůj dlouhý lékařský život rád předával všem své bohaté lidské i lékařské zkušenosti. Po ukončení své vědecké přípravy a po habilitaci v roce 1968 vyslal doc. Mrkose prof. Štejfa už jako zkušeného internistu do Městské nemocnice na Koliště (dříve Sady osvobození) na místo primáře. Doc. Mrkos vedl interní oddělení Městské nemocnice se svým přehledem v interní medicíně, zkušenostmi i osobním šarmem, do vedení vnášel i klinické prvky, které si odnesl z I. interní kliniky. Na oddělení probíhaly stáže mediků, úzce spolupracoval se svým dlouholetým přítelem prof. MUDr. Karlem Svobodou. Na roky pod jeho vedením vzpomínají četní spolupracovníci a vždy zdůrazňují, že to byly dobré roky [Vnitř Lék 2009; 55 (Suppl 1): S108]. Po svém odchodu do důchodu v roce 1985 doc. Mrkos často docházel na interní oddělení, stále s ním „žil“ a do knihovny interního oddělení stále svolával zasedání redakční rady časopisu Vnitřní lékařství.

V neposlední míře je třeba zdůraznit, že odešel **člověk** Dušan Mrkos. Patřím mezi několik blízkých spolupracovníků doc. Mrkose, kteří ho za léta společné spolupráce na poli medicínském, ale

i nemedicínském snad dobře poznal. Byl to člověk, který velmi často a rád vzpomínal na své rodiče, vzpomínal na ně s láskou a porozuměním. Vždy se vracel ke svým studiím. Rád zdůrazňoval zejména lidské, ale i medicínské přístupy svých učitelů na vysoké škole, vzpomínal často, rád, s vděčností a úctou na profesory Podlahu, Štejfu, Popka, Vanýska a četné další. Sám byl lékařem velmi rád. Vždy se ale snažil skloubit svůj medicínský život s životem rodinným, což při jeho zodpovědnosti a pečlivosti nebylo jistě vždy jednoduché. Ale dětem a pak především četným vnukům se cele věnoval, vždy se těšil na letní pobyty pod stanem na Lipně, ale asi důležitější bylo, že se na tyto pobyty s „dědou“ těšily moc i vnučky! Byl kolegiální, rád vyslechl těžkosti svých spolupracovníků nebo podřízených a snažil se jim pomoci. Rád cestoval, měl rád toulky přírodou, rád trávil víkendy a v posledních letech i celé léto ve Volfřově na Dačicku – s rodinou, přáteli – v dobré zábavě i při vzpomínání.

Závěrem si dovoluji konstatovat, že doc. Mrkos dělal svou práci vředycky velmi rád a každou práci, ale i zábavu provozoval s plným nasazením. Věřil v sociální i v národnostní spravedlnost – to téměř považoval za své životní krédo.

Vážený a milý pane docente, nikdy na Vás nezapomeneme. Budete pro nás vzorem výborného lékaře, dobrého člověka a pro mne osobně pak klasickým vzorem šéfredaktora časopisu Vnitřní lékařství. Rád Vám tímto slibuji, že Vámi rozvíjené a zachovalé a jako osudem Vám určené Vnitřní lékařství budu stejně usilovně rozvíjet i nadále.

prim. MUDr. Petr Svačina
e-mail: petr.svacina@fnusa.cz;
svacina@vez.brn.justice.cz

Došlo do redakce: 23. 8. 2010